

Mededelingen van het Verbond der Vlaamse Academici V.V.A.

14e jaargang - nr. 1
januari 1969
verschijnt maandelijks

Sekretariaat: Em. Jacquainlaan 126 - Brussel-1 - Tel. 02/18.68.20
PR 4292.38.

Samenstelling Dagelijks Bestuur:

Oud-voorzitters:	Dr. med. K. Goddeeris Prof. Dr. W. Opsomer
Algemeen voorzitter:	Dr. jur. P. Beeckman
Ondervoorzitters:	Dr. P. J. Carpentier Dr. S. Dessers
Algemeen sekretaris:	Dr. R. de Beule
Sekretaris organisatie:	H. - Ir. P. Vereenooghe
Sekretaris verslaggever:	Dr. jur. T. Swartelé
Algemeen penningmeester:	Lic. H. W. E. F. Brieven
Raadsleden:	Lic. G. F. J. Soenen Dr. A. van Lerberghe

Toespraak

gehouden door de algemeen voorzitter van het Verbond der Vlaamse Academici, P. F. Beeckman, op de begrafenisplechtigheid van oud-voorzitter Prof. em. Dr. Ridder H. van de Wijer, te Leuven op 7 november 1968.

Geachte Familie,

Het is in mijn hoedanigheid van Algemeen Voorzitter van „het Verbond der Vlaamse Academici”, dat ik hier, namens de honderden leden van deze vereniging, een laatste blijk van hulde wil brengen aan onze diepbetreurde oud-voorzitter, ons trouw medelid, Prof. Van de Wijer.

Ik mag hem wel zo kortweg Prof. Van de Wijer noemen, zoals ik gewoon was hem aan te spreken, omdat in die titulatuur zowel de eerbied voor de oudere en de geleerde man tot uitdrukking gebracht wordt, als onze verbondenheid in een wederzijdse jarenoude vriendschap.

Het ligt nog vers in ons geheugen, hoe, ter gelegenheid van zijn 80ste verjaardag, ons Verbond zijn oud-voorzitter luisterrijk gevierd heeft te Brussel. Op die plechtige zitting hebben eminente sprekers de vele aspecten van zijn rijkgevlude loopbaan belicht, zijn uitzonderlijke hoedanigheden onderlijnd en zijn waardevolle verdiensten geprezen.

Daar was hij dan, tener zoals wij hem altijd gekend hebben, maar nog vol levenskracht, overgelukkig en bescheiden.

Hoewel Prof. Van de Wijer het wel-verdiende emeritaat was ingegaan, kon hij het toch niet nalaten nog dagelijks, met de hem eigen ijver, zich verder aan de beoefening van zijn geliefde wetenschap te wijden.

Zijn hele leven lang, is hij in de eerste plaats een dienaar van de wetenschap geweest, en wij gaan er thans terecht fier op dat deze geleerde Vlaming, door zijn wetenschappelijke arbeid, zoveel eer en aanzien heeft weten te verwerven, ook in de internationale kringen van zijn vakgenoten.

Maar — en dit behoort hier nog eens naar voren gebracht — Prof. Van de Wijer was geen leraar die zich in de ivoren toren van de wetenschap opsloot.

De gemeenschap dienen, uitsluitend door het bevorderen van de verkozen wetenschap, was voor hem geen voldoende levensvulling. Hij was begaan met de algehele lotsbestemming van

zijn volk, en hij kende de grote beschavingsnood ervan, en ook de materiële noden van zovele hand- en geestesarbeiders in zijn Vlaamse land.

De universiteitsprofessor met zijn drukke bezigheden maakte vrije tijd om met zijn talenten te woekeren en zich in te zetten voor de Vlaamse Ontvoeringsstrijd, bij zijn studenten, in het universitaire milieu, waar zijn naam voor altijd verbonden zal blijven aan de naam van die andere geleerde Vlaming, Prof. Karel Pinxten, zaliger gedachtenis.

Wars van de partijpolitiek, wou Prof. Van de Wijer vooral strijden samen met de oud-hogeschoolstudenten.

Hij wist van de belangrijke rol die de universitaires vóór de eerste wereldoorlog in de Vlaamse Beweging van toen gespeeld hadden, en na die oorlog was hij een van de voornaamste initiatiefnemers die „het Katholiek Vlaamsch Oud-hoogstudentenverbond” oprichtten, waarvan hij de voorzitter werd en het lange jaren gebleven is.

Korte tijd daarop stichtte hij het bekende weekblad „Nieuw Vlaanderen” dat hij tot aan de tweede wereldoorlog heeft uitgegeven. „Nieuw Vlaanderen” was zijn groot zorgenkind, waarin hij, geholpen door een staf flinke medewerkers, week na week de gedegen geestelijke kost bracht waaraan de flaminganten in hun emancipatiestrijd zo een nood hadden.

„Nieuw Vlaanderen” was ook de spreekbuis van zijn Verbond. Dat Verbond moest in zijn ogen de onvervangbare stoottroep zijn in de Vlaamse strijd. Het was toen de periode, waarin de taalwetten opnieuw op het getouw werden gezet in het parlement, en waarin de gedachte „Zelfbestuur voor Vlaanderen” rijpte in brede kring.

Voor die gedachte was Prof. Van de Wijer gewonnen en hij kwam daar onomwonden voor uit.

Wanneer hij, in spreekbeurten of in de krant, over de Vlaamse problematiek van de dag handelde, waren zijn uiteenzettingen gekenmerkt door een trefzeker inzicht, een heldere betoogtrant en een stevige argumentatie.

Tegenover de tegenstander was hij steeds voorkomend en verdraagzaam, maar zijn weloverwogen stellingnemen klonk er des te beslister om.

Prof. Van de Wijer droomde van een brede „koncentratie” van alle Vlaamse krachten rond een programma van grondige her-

strukturering van ons staatsbestel. Met het Verbond en in „Nieuw Vlaanderen” heeft hij daar onverpoosd voor in de bres gestaan. Een ogenblik scheen zijn droom werkelijkheid te zijn geworden, maar de partijpolitiek heeft het verijdeld. Hij was toen diep teleurgesteld, doch niet ontmoedigd.

De oorlog heeft Prof. Van de Wijer terug naar de opslorpende activiteit voor zijn wetenschap gebracht. Toch bleef hij van dichtbij het politieke gebeuren in Vlaanderen volgen, en aan ons Verbond had hij zijn hart verpand.

Hij heeft de heropleving van het Vlaamse Volksbewustzijn na de grote inzinking van de „bevrijdings”-periode nog mogen meemaken.

Wij moeten getuigen dat de eerder gunstige ontwikkeling van de Vlaamse opgang op onze dagen, mede veel te danken heeft aan het levenswerk van Prof. Van de Wijer.

Dat levenswerk, zowel op het terrein van de wetenschap als op dat van de strijd voor zijn volk, werd bij hem gevoed door een diepe katholieke geloofsovertuiging.

In de laatste jaren van zijn leven heeft hij zware beproevingen gekend in zijn gezin, en hij heeft die met een bijbelse offerbereidheid gedragen.

De herinnering aan dat rijke, rechtlijnige en vrome leven, moge voor Mevrouw Van de Wijer, zijn zoon Rik en zijn familie een troost zijn, in het geloof dat de goede God hun echtgenoot en vader in Zijn Rijk heeft opgenomen.

De Belgische Grondwetsherziening Anno 1969

In ons vorig nummer werd de inhoud van het Ontwerp van Grondwetsherziening ontleed. Wat volgt is een eerste kritiek van de Beleids-Opzet.

We suggereren een toevoeging aan het ontworpen artikel 23 van de Grondwet. Waarom?

1. De hoofdstad Brussel is de karikatuur van wat ze zou moeten zijn. Waarom? Omdat de taal, gesproken door de meerderheid van de Rijksbevolking, er geschuwd wordt als de pest. Het gehele stadsbeeld is illustratief voor die bevestiging.
2. De tekst van de door de huidige regering voorgestelde gewijzigde grondwet laat schier geen kans op een verbetering van de Brusselse sfeer.
Men zou er kunnen aan toevoegen: integendeel!
 - a. Het voorgestelde gewijzigde art. 23 laat toe, te Brussel het gebruik van de talen te regelen, door middel van een **Wet**, maar die kan eerst toepasselijk worden nadat ze door vier meerderheden aanvaard werd.
 - b. Die Wet wordt echter vooraf grondwettelijk in haar toepassingsgebied beperkt tot bestuurszaken, gerechtszaken, zake-lijke akten en bescheiden en dienstverhoudingen tussen werkgevers en -nemers.
 - c. Verder wordt de klemtoon gelegd op de traditionele oude „vrijheid van gebruik van de in België gesproken talen”.
 - d. Eindelijk, in een nieuw art. 6, wordt onderstreept dat het genot van Vrijheden en Rechten, aan de Belgen toegekend, zonder diskriminatie moet verzekerd zijn.
Wie in de negentien gemeenten verder de Vlaamse Rijksbevolking tarten, krenken en misprijzen wil, weet nu waar zijn mosterd te halen!
3. In het Vlaamse land voorziet de opzet van de nieuwe grondwet, dat het talengebruik kan genormaliseerd worden door **dekreten** genomen door de senatoriële Kultuurraden.
Maar ook in dat milieu is de toepasselijkheid van voorschreven grondwettelijk beperkt tot bestuurszaken, akten en bescheiden van ondernemingen, betrekkingen tussen werkgevers en -nemers en het onderwijs.
Wat in het alledaags intermenselijk contact het meest ergert, is de vernieling van het kultuurlandschap door publieke opschriften, in een volksvreemde taal verwoord door balsturige en uitdagende „taalschoften”.
Dat euvel wordt niet eens in overweging genomen, verre van bestreden!
4. Is er een uitweg?
Ja.
 - a. Aan art. 23 van de gewijzigde Grondwet dient op twee plaatsen (par. 1 en par. 3) te worden toegevoegd, dat bij Wet of Dekreet het gebruik van de talen ook kan genormaliseerd worden voor „het openbaar contact (zowel geschreven als gesproken) tussen enkeling en massa in de sfeer van de handel”.
„Les contacts publics — autant oraux que par écrit — dans le monde commercial — entre l'individu et la masse.”
Die private intermenselijke kontakten worden voor het talengebruik door de betrokkenen bepaald, maar het uitwendig beeld, het imago van Brussel en van de Vlaamse steden moet ophouden een uitdaging te zijn voor de Vlaamse gemeenschap.
 - b. Op basis van het grondwettelijk gegeven kunnen bij sanktionerende Wetten of Dekreten onwrikbare gedragsnormen voorgehouden worden.
(In grote trekken geschetst voor Brussel b.v.:
 1. Benamingen van zaken in de twee talen.
Zo onvertaalbaar: een Nederlandse of een Franse toelichting erbij.
 2. Geen voorrang van achting geven aan een van de benamingen, derhalve:
naar gelang het huisnummer even of oneven is, respectievelijk eerst het Nederlands gevolgd door het Frans of andersom.
N.B. In de wereld van het verkeer wordt het stationeren geregeld aan de hand van een gelijkaardig onderscheid.
3. Mededelingen, inlichtingen enz.
— in de twee landstalen
— niet steeds de Franse tekst bovenaan en de Nederlandse onderaan
— niet steeds de Franse tekst links van de Nederlandse om in de twee gevallen de voorliefde voor één taal te vertolken;
maar liefst de Franse en de Nederlandse tekst los van elkander — of in geadresseerde toelichtingen via recto-verso gebruik van elke taal.)
5. Kanttekeningen:
 - a. Er wordt niet gevegd, dat te Brussel het Nederlands overal vooraan zou staan, zoals het degelijk past in een democratische Staat België, waarin de meerderheid van de Rijksbevolking Nederlands spreekt.
 - b. Er wordt slechts een redelijke gelijkheid geëist, door geen rechtgeaard mens verwerpbaar.
 - c. Zo de opzet aanvankelijk reacties uitlokken zal, bij de anti-Vlaams ingestelde fanatici: zoveel te beter!
Het „Quid leges sine moribus?” wordt ook wel overbrugd.
 - d. Sankties moeten toegepast worden opdat de „die-hards” zich ook nog op het juridisch vlak in de situatie van het ongelijk verstrikken zouden.
Trouwens, hoe méér verzet vanwege fanatici, hoe ellendiger het beeld worden zal van de anti-Vlaamse onhebbelijkheid, bij iedereen.
 - e. Duizenden Vlamingen masjeerden reeds tweemaal door Brussel, dragers van spandoeken:
„Brussel, ook onze hoofdstad”.
Zij skandeerden urenlang.
„Brussel Vlaams”.
Alleen het Beleid doet net of het niets hoorde — niets zag.
Zal een derde mars onvermijdelijk worden?
 - f. Pijnlijk is het te konstateren, dat vóór de Grondwetsherziening slaagde, reeds kan en moet gedacht worden aan de opzet van een volgende strijdfase!

Hoog bezoek in Limburg

Op 7 december 1968 had het Verbond der Vlaamse Academici, afdeling Limburg, de eer op zijn Indonesia-avond, als gasten te mogen begroeten:

de Ambassadeur en mevrouw R. B. I. N. Djajadiningrat, de Minister-Konsulent en mevrouw M. Sukawati, de Pers- en Kultuurattaché en mevrouw S. Bangbang en een dertigtal Indonesische studenten en meisjesstudenten.

Gouverneur L. Roppe, op reis in de V.S.A., was vertegenwoordigd door zijn adviseur J. Ceelen; Burgemeester P. Meyers en Directeur J. Bosselaers waren aanwezig.

De mooie vergaderzaal van de Kredietbank te Hasselt was nokvol.

Zijne Excellentie de ambassadeur van Indonesia sprak in keurig Nederlands — dat deden ook de andere leden van de ambassade en de studenten! — over zijn land. Op een prettige en gevatte wijze wist hij ons te boeien, zowel met aardrijkskundige en geschiedkundige gegevens, als met demografische en economische problemen van de gordel van smaragd rond de evenaar in de Indische Oceaan.

Zijne Excellentie is nog maar sedert mei 1968 ambassadeur in België en reeds werd zijn opdracht uitgebreid tot het Groot-Hertogdom Luxemburg en benoemd tot Chef van de delegatie bij de Europese Economische Gemeenschap. Voorheen was hij Minister-Konsulent te Washington.

Twee prachtige kleurenfilms voerden ons ter plaatse. Na de pauze bewezen de Indonesische studenten dat zij een integrerend deel zijn van hun volk, door met zeer veel kunde en charme het Angklung-instrument te bespelen, Balinese en Javaanse dansen uit te voeren en prachtige liederen te zingen.

Waar de aanwezigen echter niet over uitgepraat raakten, was de gemoedelijkheid en de charme die van hun uitgang tijdens de gesprekken gedurende de pauze.

Door in te gaan op het verzoek van het Verbond der Vlaamse Academici heeft de Ambassade van Indonesia een reële band gesmeed tussen Indonesiërs en Limburgers, band die zeker vruchten zal dragen. (Het V.V.A.-Limburg heeft voor dit seizoen nog zeer belangrijke prestaties op het programma. Inlichtingen: ir. Fr. Hendrickx, Gorsemweg 8, Sint-Truiden, tel. 011—733.41.)

Uit Antwerpen

Openingstoespraak en begroeting van Minister Vlerick.

Het Akademisch Jaar 1968/69 werd door de nieuwe voorzitter, Dr. med. P. Carpentier, geopend met volgende rede, die meteen ook zijn maidenspeech was:

„Hooggeachte Heer Minister, Heren Erevoorzitter en Oud-voorzitters, Dames en Heren, Vrienden Bestuursleden, Vrienden leden en genodigden,

Hebt allen dank voor uw aanwezigheid en weest welgekomen. Uw belangstelling draagt bij tot de luister en de waardigheid waarmede wij dit academisch jaar willen inzetten.

Zoals U bekend, heeft het bestuur, en dat is dan zowel het oude als het nieuwe, geen moeite gespaard om het programma van onze ontmoetingen in dit academisch jaar 1968/1969 te verzorgen. Vooreerst beginnen wij onze reeks vergaderingen met ronde getallen: het is heden een dinsdag 1 oktober en tevens onze 450ste ontmoeting. Laat dit, benevens uw goede opkomst, een gunstig voorteken zijn.

Voor de opening van ons academisch jaar hadden wij het geluk een eminent spreker te vinden die voor ons tijdsgewricht en voor de belangen van onze volksgemeenschap waarlijk representatief kan worden genoemd. Wij danken de Minister omdat hij heeft aanvaard hier vandaag voor ons het woord te voeren. Eenieder van ons weet, hoe druk hij het dezer dagen heeft en hoe sterk hij zich ook voor de Vlaamse rechten inspant. Het mag hierbij worden onderlijnd hoezeer zijn aktiviteit en zijn persoonlijke moed de algemene bewondering afdwingen en tevens

belangrijke en reeds lang bestaande leemten gelukkig komen aanvullen.

Ook op onze vereniging zelf mogen we terecht fier gaan: zij is zonder meer de levendigste, leefbaarste en efficiëntste formule voor academisch verenigingsleven in het Antwerpse. In het V.V.A. zelf heeft zij een aktiviteit, een groei en een bloei, die alle andere afdelingen ons benijden. Dat is het resultaat van zovele, jarenlange inspanningen, geleverd door de voorafgaande besturen, onder de bezielende leiding van onze welbekende huidige erevoorzitter, Dr. Edmond van Thillo en van onze oud-voorzitters Prof. Dr. Walter Opsomer en Drs. Joris Denis. Vooral mijn geëerde voorganger, Dr. Joris Denis, uittreidend voorzitter, heeft hierbij de kroon op het werk gezet. Zijn ongeëvenaarde aktiviteit en zijn welhaast Nederlands te noemen stiptheid zijn de Vlaamse academici bijzonder ten goede gekomen. Zijn vrienden- en kennissenkring is zo uitgebreid en zo gesitueerd, dat de opstelling van een programma, steeds de hoofdkarwei en de beproeving van elk voorzitter, door hem telkens zonder moeite, ruim op tijd, met vlag en wimpel werd opgelost. Bij het verstrijken van het statutaire ambtstermijn van twee jaar bleek hij dan ook zo moeilijk vervingbaar, dat men hem met algemeenheid van stemmen verzocht nog een jaar langer aan te blijven om intussen een eerder jeugdig en onervaren opvolger te kunnen klaarstomen. Voor wat Drs. Joris Denis gedaan heeft, is het V.V.A., afdeling Antwerpen, hem diepe dankbaarheid verschuldigd.

Het overnemen van een zo onberispelijk uitgevoerde taak zal vanzelfsprekend niet eenvoudig blijken en ik reken dan ook op uw aller welwillendheid en medewerking. Dat het algemeen bestuur en al mijn doorluchtige voorgangers die daarin zetelden, mij toch waardig hebben willen oordelen, strekt mij tot grote eer en kan niet anders dan mij tot een evenredige inspanning en verantwoordelijkheidszin verplichten. Voor het gestelde vertrouwen moet ik ten eerste danken.

Naast de vele vreugdevolle en leerzame ontmoetingen, voordrachten en uitstappen, bracht het voorbije academisch jaar de steeds wekerende rouw. Ons ontvielen verscheidene trouwe leden en ook een oud-bestuurslid. Anderen onder ons werden in de eigen familie zwaar beproefd. De Vlaamse wereld moest treuren om het heengaan van grote figuren. Aan allen die door die beproeving onmiddellijk werden getroffen, wil ik, mede namens het bestuur, onze oprechte en ontroerde deelneming betuigen. Van al die getrouwen leeft de goede herinnering voort in ons hart.

Dames en Heren, wij leven in een grote tijd. Een tijd, waarin de mensheid onder de meest uiteenlopende politieke regimes en ideologieën, opvallend gelijke sociale en vooral intellektuele ontwikkelingsprocessen en reacties gaat vertonen. Waar in het verleden de geschiedenis diepgaand werd getekend door arbeiders-revoluties, welke thans grotendeels hun beslag hebben gekregen, groeit nu, althans in de beschaafde wereld, het steeds sterker wordend besef: de mens leeft niet van brood alleen... Er breekt onvermijdelijk een tijdperk aan van intellektuele revolte tegen alles wat **onwaar** en **onwaardig** is: tegen Moskou dat de geest van de internationale zelfzuchtig verwerpt; tegen Rome, dat de caritas, eerste en grootste gebod, uit het oog dreigt te verliezen; tegen Brussel dat het democratisch spel vals speelt; tegen de censuur die ook in de staat België ten behoeve van het establishment, zowel in de pers als in de radio en de televisie wordt toegepast.

Laat het de heren bewindvoerders overal ter wereld duidelijk zijn, dat de intellektuele revolte niet minder belangrijk en niet minder radikaal is dan de massale arbeidersrevoluties of de koloniale opstanden. Het aantal intellektuelen is relatief en absoluut in de ganse beschaafde wereld enorm toegenomen en groeit nog steeds op een onvoorstelbare wijze. De informatie, vroeger het voorrecht van een kleine groep niets vermogende of niets ondernemende intellektuelen, en dat in die mate dat de gevestigde machten de tegenspraak tussen de informatie en hun bewindvoering gewoon negeerden, is nu geworden tot een tweesnijdend zwaard: aan de ene kant dikteert zij aan het bewind het te volgen beleid — en dat moet steeds aan een zo snel veranderende wereld worden aangepast — aan de andere kant bereikt en beroert de informatie de massa, waarbij alleen de censuur nog bij machte is haar invloed enigszins, en dan nog slechts tijdelijk, te remmen.

Als Vlamingen en academici moeten wij er ons terdege reken-schap van geven, dat nog afgezien van demografisch en ekono-

misch gunstige wendingen, geen ander tijdsgewricht, ook op ideologisch gebied, ooit voor onze zaak zo gunstig lag en derhalve geen andere tijd ons ooit tot zoveel bereidheid, waakzaamheid en verantwoordelijkheid verplichtte. Het is nu of nooit. De Vlaamse strijd is immers in de grond steeds een intellectuele strijd geweest en had juist daarom zolang geen kans. Ons volk was te bekommerd om de eenvoudige noodzakelijkheden des levens: primum vivere, deinde philosophari . . . Maar die tijd is voorbij, en zelfs de Vlaming leeft niet meer van brood alleen. Overal ter wereld hebben de intellectuelen als een zuurdesem het volk ideologisch en nationalistisch in beweging gezet. Wij, Vlaamse academici, mogen en kunnen in dit land niet afzijdig blijven; als intellectuelen moeten wij ook buiten onze grenzen kunnen zien: de sfeer van de begrijpende geest, de noösfere van Teilhard de Chardin, omspannt gans deze planeet.

En wat de toekomst betreft, zij behoort aan de jeugd. Onze intellectuele jeugd zal in de toekomst onze voornaamste strijd-groep blijken te zijn, want zij is behalve talrijker, nog intellectueler, nog radikaler en nog zuiverder dan wij. Wij hebben de plicht, achter haar te staan.

Dames en Heren, ik hoop dat het in deze geest is dat U een jong voorzitter zult willen aanvaarden, en ik verklaar het academisch jaar 1968/69 voor geopend."

DE VLAAMSE VOLKSBEWEGING verzocht ons kennis te geven van volgende

MOTIE

De Vlaamse Volksbeweging - Arrondissement Antwerpen heeft kennis genomen van de overdracht van de Britse basis te Geel aan het Ministerie van Landsverdediging. Tevens werd medegedeeld dat een transporteenheid uit Borsbeek op de vrijgekomen basis zou worden overgebracht.

De Vlaamse Volksbeweging is van mening dat daardoor een enige kans geschapen wordt de luchthaven te Deurne uit te breiden en aan te passen aan de behoeften van de „general aviation“. Immers, de verlenging van de startbaan op de vrijgekomen gronden van Fort III, en het in tunnel eronder doortrekken van de Krijgsbaan, vormen de goedkoopste oplossing van het luchtvaartprobleem voor de Antwerpse haven- en nijverheidskringen.

De Vlaamse Volksbeweging - Arrondissement Antwerpen doet een dringend beroep op alle Antwerpse verantwoordelijke kringen daarvoor onverwijld te ijveren. Antwerpse eendracht maakt macht te Brussel!

Uit West-Vlaanderen

Verslag van de Vergadering op 15 november 1968:
Jan Schodts en Huib Dejonghe over „T.V.-informatie“.

Grote belangstelling voor sprekers en onderwerp heeft ervoor gezorgd dat wij weer met een bomvolle zaal onze tweede aktiviteit konden aanpakken. Ondanks de bijtende kou mochten wij nagenoeg tweehonderd vrienden verwelkomen. Het onderwerp werd zeer levendig aangepakt en afwisselend kwamen Huib en Jan aan het woord, die samen een soort dialoog voerden. Tijdens het gezellig samenzijn nadien werd nog heel wat nagekaart en hoewel er heel wat nieuwe gezichten onder de aanwezigen waren, schijnt het dat onze V.V.A.-afdeling weldra een grote familie wordt.

Enkele schaduwzijden om de objectiviteit geen geweld aan te doen. Er valt wel de neiging te bespeuren dat kennissen in groep samenblijven, zodat het gevaar niet denkbeeldig is dat de beoogde verruiming van de vriendenkring niet helemaal bereikt wordt. Die zaak werd door het bestuur onder de loupe genomen en al het mogelijke wordt gedaan om dat in de toekomst te voorkomen. Gelet op de onverwacht grote opkomst, moeten we toegeven dat de zaal het niet meer doen kan. Dat werd reeds verholpen, en de vergaderplaats wordt verlegd naar het kursaal te Middelkerke. Die instelling biedt ruimere kansen en is voldoende democratisch, zodat alle leden er zich best thuis kunnen voelen.

Tot slot nog dit: de sprekers waren voortreffelijk en hun voordracht is intussen bijzonder aktueel geworden door de interpellatie in het Parlement over het statuut van de B.R.T.-journalist.

A.V.

Uit de Gouwen

Gouw Antwerpen: Samenkomsten in het Rubenshof, Groenplein 9, telkens te 20 uur 30.

11 februari 1969: Dr. Denis Thienpont, prof. a.h. Tropisch Instituut te Antwerpen: „Het avontuurlijke leven van de parasieten“.

18 februari 1969: Dr. jur. John Bultinck, advocaat en . . . T.V.-kok: „Leven en eten.“

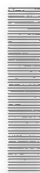
25 februari 1969: Z.Exc. F. S. Steyn, Ambassadeur van Zuid-Afrika: „De apartheid“.

1 maart 1969, zaterdag: Ontvangst van de Sociëteit „Concordia“ uit Eindhoven.

4 maart 1969: Prof. Dr. Paul Vermeulen, Raadsheer in de Raad van State: „De Raad van Europa en de bescherming van de etnische minoriteiten“.

Aanbevolen voor:

KREDIET
BELEGGINGEN
VERZEKERINGEN

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

Guldenvlieslaan 83 - Brussel 6

N.V. CENTRALE HYPOTHEEK- EN VERZEKERINGSKAS

Alg. Beheerder: E. F. BRIEVEN